

UZASADNIENIE

wyroku z 15 czerwca 2021 r.

Pozwem wniesionym 21 października 2020 roku strona powodowa (...) S.A. we W. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 492 złote z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21.08.2020 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 2418,69 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 23.07.2020 roku do dnia zapłaty.

Na dochodzone pozwem roszczenie składa się dalsze odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu marki A. R. nr rej (...) wskutek kolizji, do której doszło 26.06.2020 r. Pozwany przed dokonaniem cesji wierzytelności wypłacił na rzecz poszkodowanego tytułem odszkodowania kwotę 6624,76 złotych. Poszkodowany na podstawie umowy cesji zbył na rzecz powoda wierzytelność przysługującą mu tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu od pozwanego. Odpowiedzialność pozwanego wynikała z tego, że był on ubezpieczycielem z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego sprawcy kolizji. (k. 2-8)

Nakazem zapłaty wydanym 26 listopada 2020 roku, sygn.. akt I Nc 2461/20, w całości uwzględniono żądanie pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany Towarzystwo (...) w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz od kosztów procesu. Pozwany nie zakwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, zaprzeczył jedynie wysokości obowiązku odszkodowawczego przyjętego w kalkulacji przedstawionej przez powoda, wskazując, że dotychczas wypłacone odszkodowanie stanowi wyrównanie szkody i dalsze roszczenia są nieuzasadnione. Zdaniem strony pozwanej konieczne jest uwzględnienie rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu, co wymaga przedłożenia przez powoda faktur za naprawę. (k. 43-52).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26.06.2020 roku, na skutek kolizji spowodowanej przez sprawcę prowadzącego pojazd objęty przez Towarzystwo (...) z siedzibą w W. ochroną w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, uszkodzeniu uległ pojazd marki A. R. nr rej (...) stanowiący własność W. B.. W chwili kolizji samochód miał 9 lat.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 26.06.2020 r. zgłoszono szkodę u pozwanego. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel decyzją z dnia 22.07.2020 roku przyznał odszkodowanie w wysokości 6624,76 zł wyliczone w oparciu o kalkulację naprawy. Uszkodzeniu w samochodzie uległy: błotnik tylny prawy, szyba boczna tylna lewa, szyba boczna tylna prawa, wykładzina nadkola tylnego prawego, błotnik przedni prawy, drzwi prawe, tarcza koła (felga), pokrywa wlewu paliwa. Kalkulację wykonano z uwzględnieniem kosztów części oryginalnych (O), części zamiennych o takiej samej jakości, jak części oryginalne (Q) oraz części zamiennych porównywalnej jakości (P). Samochód poszkodowanej został naprawiony jedynie częściowo osobiście przez męża właścicielki pojazdu.

(Dowód: kalkulacja szkody i protokół szkody - k.65-70, decyzja o wypłacie odszkodowania – k. 58, dowód przelewu - 60)

W dniu 4.08.2020 roku W. B. zawarła z (...) sp. z o.o. w O., a następnie 4.08.2020 roku (...) sp. z o.o. z powodem umowę cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki A. R. nr rej (...) jako bezpośredni skutek zdarzenia, które jest przedmiotem postępowania likwidacyjnego zarejestrowanego w Towarzystwie (...). Cena sprzedaży wierzytelności została określona odrębnie (§ 1 umowy).

(Dowód: umowy cesji – k. 16-27)

Z kosztorysu naprawy sporządzonego na potrzeby powoda w systemie E. wynikało, że całkowity koszt naprawy samochodu marki A. R. (...) wyniósł 9043,45 złotych brutto. Za kosztorys naprawy pojazdu powód zapłacił wykonawcy Biuru (...) sp. z o.o. we W. kwotę 492 złote.

(Dowód: kosztorys naprawy – k. 28-34, faktura za kosztorys – k. 35)

Technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki A. R. nr rej (...) po kolizji z 26.06.2020 r., przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części i z uwzględnieniem stawek w wysokości mieszczącej się w granicach średnich stawek obowiązujących na rynku lokalnym za roboczo-godzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych (95 zł/rbg), wynosi 8536,94 złotych. Z użyciem części od dostawców alternatywnych koszt naprawy tego pojazdu wyniósłby 8423,11 złotych. Naprawa za pomocą części używanych wyniosła około 5669,61 złotych.

(Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego – k. 97-119)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, których prawdziwość i treść nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony. Odnośnie złożonej przez powódkę prywatnej kalkulacji naprawy, Sąd uwzględnił ją wyłącznie jako dowód tego, że została ona, w toku przedprocesowym, sporządzona. Nie stanowiła ona natomiast dowodu na wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Wiarygodnym dowodem na tą okoliczność była opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. S. K., która jednak zasadniczo potwierdziła stanowisko powoda i kalkulację stanowiącą dokument prywatny. Sąd podzielił opinię biegłego w zakresie, w jakim wskazywała, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z technologią producenta oraz przy użyciu oryginalnych części wynosi 8536,94 zł. Ponadto z opinii wynika, że wypłacona przez Towarzystwo (...) przed procesem kwota 6624,76 zł nie pozwalała na naprawę pojazdu nawet z zastosowaniem części od producentów alternatywnych. Sąd nie podzielił natomiast tych wniosków z opinii biegłego, które wskazywały, że naprawa przedmiotowego pojazdu z uwagi na jego wiek powinna zostać dokonana przy użyciu części alternatywnych bądź oryginalnych używanych w powodów, o których mowa niżej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w przeważającej części na uwzględnienie.

Roszczenie powoda oparte jest na art. 822 § 1 k.c. i art. 34 ust. 1 oraz 36 ust. 1 ustawy 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2214 ze zm.) w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2214 ze zm.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy).

Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Przytoczone przepisy łączą więc odpowiedzialność ubezpieczyciela z obowiązkiem odszkodowania, do którego zobowiązany jest posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym, który to obowiązek wynika z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. Powódka w przedmiotowej sprawie powinna więc wykazać przesłanki, od których zależy odpowiedzialność posiadacza mechanicznego środka komunikacji, tj. 1) fakt posiadania mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody; 2) szkodę; 3) związek przyczynowy pomiędzy ruchem mechanicznego środka komunikacji, a powstałą szkodą; 4) winę sprawcy. Ponadto kierując roszczenie w stosunku do ubezpieczyciela, powódka powinna wykazać, że zakład ubezpieczeń zawarł ze sprawcą szkody umowę ubezpieczenia obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Na gruncie przedmiotowej sprawy wstępna likwidacja szkody została przeprowadzona, a następnie roszczenie dopłaty odszkodowania zostało skierowane do ubezpieczyciela sprawcy zdarzenia tj. do strony pozwanej. Pozwany nie kwestionował co do zasady swojej odpowiedzialności jako ubezpieczającego za szkodę spowodowaną przez sprawcę. Sporna była jedynie wysokość należnego odszkodowania.

Przechodząc do oceny wysokości dochodzonej pozwem kwoty Sąd przyjął, że odszkodowanie w takiej wysokości, jakiej pierwotnie domagała się strona powodowa jest częściowo zasadne. Oś sporu koncentrowała się w niniejszej sprawie wokół kwestii jaki rodzaj części powinien być wzięty pod uwagę przy obliczeniu odszkodowania należnego powodce. Powódka dokonując wyliczenia wysokości odszkodowania uwzględniła koszt części oryginalnych. Z kolei strona pozwana stała na stanowisku, że powód powinien przedłożyć faktury dokumentujące faktyczne koszty naprawy pojazdu, a nadto że przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego powinno nastąpić przy użyciu części zamiennych bądź oryginalnych używanych.

Za punkt wyjścia należy przyjąć, że zasadą powinno być ustalanie odszkodowania według części oryginalnych. Nie budzi wątpliwości, że z założenia wykorzystanie właśnie takich części zapewnia przywrócenie pojazdowi stanu poprzedniego pod wszystkimi istotnymi względami. W konsekwencji, w sprawie o odszkodowanie za szkodę w pojeździe mechanicznym, gdy w następstwie kolizji uszkodzeniu uległy części oryginalne i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, poszkodowanemu co do zasady powinno przysługiwać prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta i opatrzonych jego logo. Uprawnienie to, w ocenie Sądu, jest niezależne od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i faktu, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne, nie będące częściami oryginalnymi, w tym tzw. części o jakości porównywalnej do oryginalnych (oznaczone symbolem „Q”). Dzięki bowiem naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan pojazdu jest pod względem technicznym, użytkowym i estetycznym najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania. Stanowisko to jest zbieżne z wyrażonym w orzecznictwie SN poglądem, że „poszkodowany ma prawo oczekiwać, iż otrzyma od ubezpieczyciela kwotę, która obejmuje także wartość nowych części, których zamontowanie jest potrzebne, aby pojazd został przywrócony do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę; obowiązkiem zakładu ubezpieczeń jest ustalenie i wypłacenie odszkodowania w takiej właśnie wysokości.” (por. chwała SN(7) z 12.04.2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012, nr 10, poz. 112). Prezentując ten pogląd Sąd Najwyższy jednocześnie zaznaczył, że nie jest wykluczona sytuacja, w której montaż części nowych doprowadzi do zwiększenia wartości pojazdu w stosunku do stanu sprzed wystąpienia szkody. Niemniej jednak ciężar dowodu obciąża w tym zakresie pozwanego ubezpieczyciela.

W niniejszej sprawie pozwany nie wykazał, by naprawa nowymi częściami oryginalnymi doprowadzić miała do zwiększenia ogólnej wartości samochodu. Nie jest także trafny zarzut strony pozwanej, która zarzucała, że powód powinien przedstawić faktury, z których rzeczywisty koszt naprawy. W tym zakresie podzielić należy stanowisko powoda, zgodnie z którym roszczenie o naprawienie szkody nie jest zależne od tego, czy poszkodowany w ogóle naprawił powstałą w jego majątku szkodę, jak również przy użyciu jakich metod tego dokonał, tj. czy naprawił swój samochód w autoryzowanym warsztacie samochodowym, czy też w innym miejscu, przy użyciu jakich części, czy poniósł koszt stawki roboczogodzin, czy też naprawę wykonał naprawę przy pomocy rodziny lub znajomych. Istotne

dla ustalenia wysokości odszkodowania jest jedynie ocena wielkości uszczerbku majątkowego w prawnie chronionych dobrach poszkodowanego. (por. wyrok SN z 16 kwietnia 2002 r., V CKN 980/00). Tym samym wykazanie w niniejszej sprawie za pomocą dowodu z zeznań świadka W. B. zakresu i kosztów naprawy pojazdu pozostaje bez znaczenia dla wysokości należnego odszkodowania.

Podsumowując Sąd uznał, że konieczne i uzasadnione koszty naprawy pojazdu w niniejszej sprawie wynoszą 8536,94 zł. Ubezpieczyciel przed wytoczeniem pozwu wypłacił poszkodowanemu kwotę 6624,76 złotych. Sąd powodowi należałoby się jeszcze odszkodowanie w kwocie **1912,18** złotych. i taką kwotę z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23.07.2020 roku (zgodnie z żądaniem pozwu, dzień następnym po decyzji ubezpieczyciela o wypłacie odszkodowania) uwzględniono jako zasadną i wykazaną w zakresie kosztów należnego odszkodowania. Żądanie kwoty wyższej tytułem odszkodowania nie znajdowało pokrycia w materiale dowodowym i w ocenie Sądu nie było uzasadnione.

Zasądzeniu podlegał także koszt sporządzonego przed postępowaniem na zlecenie powoda kosztorysu prywatnego w kwocie 492 złote z odsetkami od dnia 21.08.2020 roku (termin zapłaty określony w fakturze to 14.08.2020 roku – k. 35). Ekspertyza ta była wydatkiem niezbędnym do wystąpienia z powództwem o dalszą kwotę odszkodowania z uwag na konieczność oszacowania rzeczywistej wysokości szkody i prawidłowego sformułowania żądania pozwu. Zasadność takich roszczeń przesądził Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia 29 maja 2019 roku sygn. akt III CZP 68/18.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt I – II.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt IV wyroku na podstawie art. 100 k.p.c.. Powództwo okazało się uzasadnione w 82,6%. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożył się koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 900 złotych, opłaty od pozwu w kwocie 200 złotych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. Łącznie koszty powoda wyniosły 1117 złotych. Pozwany poniósł koszty wynagrodzenia pełnomocnika oraz koszt opłaty skarbowej – łącznie 917 złotych. Powodowi stosownie do stopnia w jakim wygrał proces należał się zwrot kosztów w kwocie 922,64 złotych (82,6% z 1117 złotych), pozwanemu zaś w kwocie 159,56 złotych (17,4 % z 917 złotych). Sąd po skompensowaniu kwot do zapłaty od pozwanego na rzecz powoda pozostała kwota 763,08 złotych, którą zasądzono w pkt III wyroku.

Jednocześnie, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c., Sąd w pkt IV i V wyroku nakazał ściągnąć od stron wydatki na opinię biegłego w stosunku w jakim strony uległy w procesie. Koszt opinii wyniósł 899,27 złotych. Stąd 82,6% z 899,27 złotych wyniosło 742,80 złotych, i ta kwota obciążała pozwanego, zaś 17,4% z 899,27 złotych wyniosło 156,47 złotych, i ta kwota obciążała powoda.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego
3. Kal. 14 dni

14 lipca 2021 roku